

*"În vremea aceea s-a apropiat de Iisus un om, îngenunchind înaintea Lui și zicându-L: **Doamne, miluiește pe fiul meu, că este lunatic și pătimește rău**, căci adesea cade în foc și adesea în apă. Și l-am dus la ucenicii Tăi, însă ei n-au putut să-l vindece. Iar Iisus, răspunzând, a zis: **O, neam necredincios și îndărătnic, până când voi fi cu voi? Până când vă voi mai suferi? Aduceți-l aici la Mine.** Și Iisus l-a certat și **demonul a ieșit din el** și copilul s-a vindecat din ceasul acela. Atunci, apropiindu-se ucenicii de Iisus, l-au zis de o parte: **De ce noi n-am putut să-l scoatem?** Iar Iisus le-a răspuns: **Pentru puțină voastră credință.** Căci adevărat grăiesc vouă: **Dacă veți avea credință cât un grăunte de muștar, veți zice muntelui acestuia: Mută-te de aici dincolo și se va muta; și nimic nu va fi vouă cu neputință. Dar acest neam de diavoli nu iese decât numai cu rugăciune și cu post.** Pe când străbăteau ei Galileea, Iisus le-a spus: **Fiul Omului va fi dat în mâinile oamenilor și-L vor omorî, dar a treia zi va învia.**"*
(Matei 17, 14-23)

Avem credință în Dumnezeu, dar nu avem încredere în El! Sfânta Evanghelie de astăzi ne pune în față neputința, nenorocirea unui om: avea un copil înderăcit, pe care îl cuprindea criza aceasta atunci când ieșea luna.

De aceea, cei care au această boală se numesc și lunatici. De ce se întâmplă așa? Pentru că **diavolul dorea să îi determine pe oamenii în necaz să blesteme pe Dumnezeu și făptura Lui.**

Lipsa postului și a rugăciunii - cauza nereușitelor noastre. Ați văzut și vindecarea de către Mântuitorul Hristos a mușteniei și a surzeniei. Ce face tatăl când are probleme? Ca un părinte iubitor, se preocupă de copilul lui. Aleargă cu el pe la doctori, aude de Hristos; n-ajunge la El, ajunge la Apostolii și ucenicii Săi. Aceștia nu-l pot vindeca.

Hristos îl vindecă. Apostolii comentează după aceea, se răzvrătesc puțin și zic așa: „Doamne, Tu ne-ai dat nouă putere să facem vindecări, să facem minuni. Ne-ai spus că vom face chiar mai mari minuni decât Tine. Și iată, a venit la noi și noi nu l-am putut vindeca. De ce?”

Atunci Mântuitorul Hristos le spune: „**Acest soi de demoni nu pot să iasă decât cu post și rugăciune. N-ați postit destul și mai ales, nu v-ați rugat îndeajuns, drept pentru care n-ați putut să-l vindecați,** n-ați putut să izgoniți pe demoni din el”.

Iată **explicația multor nereușite ale noastre. N-am postit de ajuns, nu ne-am rugat de ajuns, n-am avut credință de ajuns.** Și atunci, Mântuitorul Hristos zice: „**Adevărat grăiesc vouă: dacă veți avea credință cât un grăunte de muștar, cu această putere a credinței voastre veți putea muta și munții**”.

Credem în Dumnezeu, dar credem în tot ce a zis El? Mântuitorul Iisus Hristos, dacă ne gândim, în istoria pe care Sfânta Evanghelie ne-o relatează, a făcut lucruri mari din lucruri mici, din lucruri neînsemnate.

Prezența noastră în biserică pare neînsemnată, dar înaintea lui Dumnezeu este însemnată. Dumnezeu, vrând să arate importanța răstignirii Lui de fiecare dată la Sfânta Liturghie, trimite pe îngerii Săi și **numără pașii noștri către sfânta biserică.** Iar noi mărturisim: „*Noi, care pe heruvimi cu taină închipuim...*”.

Încrederea dă putere. Toți credem în Dumnezeu. **Puțini sunt cei care nu cred;** și aceia au mintea așa, întunecată și nedefinită, nu știm ce e în mintea lor și nu putem spune chiar că nu cred. Dar destul de puțini avem încredere în Dumnezeu; încredere, de exemplu, că dacă ținem ziua de odihnă, dacă serbăm sărbătorile Lui și ale sfinților Lui nelucrând, avem ce mânca la iarnă.

Cuvintele Evangheliei sunt adevărate. Dacă sunt adevărate și probate, înseamnă că, pentru că Hristos a zis: „*Nu vă îngrijiți de ziua de mâine...*”, dacă noi avem încredere în aceste cuvinte, nu ne interesează ce se întâmplă Duminica cu fânul nostru.

Din cauza neîncrederii noastre, noi în loc să vorbim despre puterea rugăciunii, despre rugăciunea minții, despre trăirea în Iisus Hristos, despre lumina taborică, noi, la două-trei duminici, trebuie să amintim oamenilor că nu-i bine să mergem la târg Duminica, că nu-i bine să lucrăm Duminica, că nu-i bine să facem nunțile așa, că nu-i bine să facem botezurile așa, că nu-i bine să mergem la vrăjitori, adică lucruri așa de mici, în detrimentul lucrurilor importante.

Avem puterea să renaștem din cenușă. Mai citim în Evanghelia de astăzi, spre sfârșitul ei, că s-au întristat ucenicii. De ce? Pentru că Hristos le-a spus că urmează pentru El o perioadă, un moment dur, în care oamenii îl vor toca mărunț.

Avem această convingere că dumneavoastră, cei de față, înțelegeți acestea. Înțelegeți că trebuie să facem ceva. O să citim din Sfânta Scriptură, în Vechiul Testament, ce s-a făcut la un moment dat când totul s-a pierdut, nu mai era nimic.

Trebuie să scoatem la lumină, nu Evanghelia, că o avem toți în casele noastre, în Sfânta Scriptură, ci siguranța Evangheliei, trăirea Evangheliei, dorința ca să lucrăm fapta cea bună. Așa să ne ajute Bunul Dumnezeu! Amin.

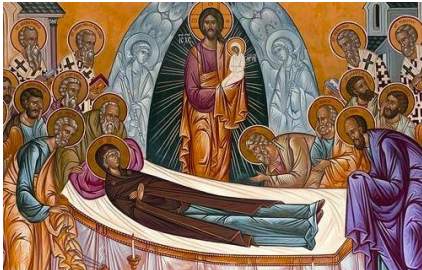
pr. Nicolae Tănase – doxologia.ro

Vedeți, fraților, cu postul, cu rugăciunea, cu smerenia și cu credința, cum s-au făcut minuni preaslăvite? Cu această putere au fost înarmați și Sfinții Apostoli de către Iisus Hristos. Și de aceea i-a muștrat puțin pentru necredință, că s-au îndoit puțin și pentru acea îndoială n-au putut scoate acel duh.

De aceea a spus Hristos: „*Acest neam – adică neamul acesta de diavoli, că sunt mai multe feluri de neamuri – nu iese decât cu post și cu rugăciune*”.

Deci să știți că **și cei mai răi și mai cumpliți diavoli se duc de la om, dacă omul e tare în credință, în post și în rugăciune, cu darul Domnului nostru Iisus Hristos, Cel împreună slăvit cu Tatăl și cu Duhul Sfânt, în veci. AMIN!**

pr. Ilie Cleopa – doxologia.ro

Canonul de mângâiere și Paraclisul Mare (al II-lea) al Maicii Domnului

Paraclisul Mare și cel Mic, închinat Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, sunt niște poezii cântate în cinstea Maicii Domnului, alcătuite în secolul al XIII-lea, moștenirile periului de la Niceea și, respectiv, a refăcutului imperiu al Constantinopolului.

Alcătuitorul Canonului Paraclisului Mare este împăratul Niceii, Teodor II Duca

Laskaris. A alcătuit Canonul înainte de suirea sa pe tronul Niceii, în noiembrie 1254.

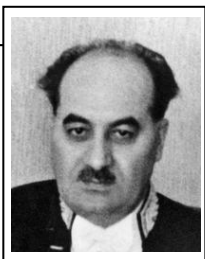
Teodor II Laskaris a fost un **immograf înzestrat și a alcătuit multe Canoane și alte imnuri de laudă, însă cuprins de o boală, a demisionat de pe tronul Niceii și s-a retras la Mănăstirea Sosandron, la apus de Niceea, unde a și fost tuns monah cu puțin înainte de adormirea sa.** Teodor a alcătuit Canonul Paraclisului Mare când era încă duce, în vremea alinării bolii sale, care a durat mult, fapt pe care l-a atribuit minunii Maicii Domnului, săvârșită asupra lui.

În perioada împărăției lui Teodor, Canonul era folosit – încă de atunci în forma Paraclisului de astăzi – drept Slujbă împărătească și s-a răspândit în tot imperiul de la Niceea. Iar în ultima vreme a vieții a împăratului, Paraclisul Mare se săvârșea zilnic pentru vindecarea sa. Moartea lui Teodor s-a petrecut în preajma Praznicului Adormirii Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, și, de la sine înțeles, monahii de la Sosandron au închinat această slujbă pomenirii lui Teodor. De atunci s-a îndătinat obiceiul ca această slujbă să se cânte în luna August, în amintirea alcătuitorului ei. Denumirea slujbei a fost la început „Canon de mângâiere”, de vreme ce constituia o invocare de ajutor și mângâiere de sus.

La 25 Iulie 1261 Alexie Stratigopulos a ocupat Constantinopolul în numele împăratului de la Niceea, Mihail VIII Paleologul, punând capăt astfel ocupației latine a Cruciștilor de la 1204. Redobândirea fără vărsare de sânge a Constantinopolului a fost socotită ca o intervenție a Născătoarei de Dumnezeu. Împăratul, pentru a cinsti minunea Maicii Domnului, a hotărât să facă o procesiune religioasă și să intre în Cetate în perioada manifestărilor sărbătorești din luna August. Între 25 Iulie și 15 August se săvârșea în Constantinopol și Canonul de Mângâiere al Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, cel alcătuit de Teodor Laskaris. Noua Curte împărătească a lui Mihail se afla în dilemă. Cele două dinastii împărătești a lui Teodor Laskaris și a lui Mihail Paleologul aveau o mare ură între ele. Mihail (Paleologul) uzurpase deja stăpânirea de la urmașul legal, Ioan, fiul lui Teodor (Laskaris). De aceea era foarte greu pentru Curtea împărătească să primească slujbe care să amintească de dinastia lui Teodor.

Monahul Teostirict, necunoscut până atunci, a rezolvat problema. Folosind deja cunoscutul Canon, închinat Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, alcătuit de Teofan cel Înscriș, precum și alte elemente liturgice, cum ar fi texte biblice, Evanghelia, a alcătuit slujba Canonului Mic de Mângâiere (Paraclisul Mic). Astfel Canonul Mic de Mângâiere a luat forma Canonului Mare de Mângâiere, deja existent. Canonul Mare se folosește numai în Postul Adormirii Maicii Domnului, – deoarece a fost atât de strâns legat de amintirea lui Teodor -, dar treptat a început să fie alternat cu Canonul Mic, care s-a răspândit peste tot și se citește (în orice împrejurare) în toată perioada anului.

<http://marturieathonita.ro/istoria-paracliselor-preasfintei-nascatoare-de-dumnezeu/>

+ 20 august 1972 - Nichifor Crainic este un ganditor crestin ortodox. Dar a fost nu numai un ganditor al ortodoxiei, ci si un traitor al ei. Si atat in intelegerea cat si in trairea ei s-a deprins din copilarie prin via comuniune cu poporul satelor romanesti. www.marturisorii.ro/

A făcut 15 (cincisprezece!) ani de temniță. Poeziile create în temnițele Aiudului și cursurile de mistică ortodoxă predate acolo de către Nichifor Crainic, au constituit hrană duhovnicească pentru ceilalți deținuți. Pr. D. Stăniloae îl considera pe N. Crainic un *poet martir* care a fost închis pe nedrept și care a fructificat această experiență a suferinței, dăruindu-se celorlalți prin geniul său poetic: „aceste poezii sunt opera unui poet martir, create în lunga

periodă a martirajului său, suportat fără nicio vină de-a fi aparținut vreunui partid politic, ci pentru simplul fapt că s-a manifestat ca ziarist și ca poet român creștin. El n-a pierdut în zadar timpul în închisoare, și suferința prelungită, i-a fost prilej de aprofundare în meditație la tainele adevărate ale existenței” (Dumitru Stăniloae, *Poezia creștină a lui Nichifor Crainic*). Există mai multe mărturii despre cele întâmplate în închisoare: „Duminica dimineața, nu terciul era așteptat, ci predica lui Nichifor Crainic, spusă în șoaptă să nu audă gardianul. Radu Gyr și Nichifor Crainic sunt marii autori ai poeziei în lanțuri... Poeziile lor au supliniit antibioticele, vitaminele, poeziile lor ne-au ținut de foame” (Nicolae Enescu, *Memoria lacrimii*); „Din anii închisorii datează poemele ce-l vor fixa cu adevărat pe Nichifor Crainic în istoria literară a viitorului... acele poeme care au fost învățate pe dinafară și transmise din celulă în celulă, ajutând oamenii să trăiască, îndeplinind astfel funcția supremă a poeziei...” (5 oct. 1972, Radio Europa Liberă, Monica Lovinescu, *O istorie a literaturii române pe unde scurte 1960-2000*, Ed. Humanitas, 2014, p. 251). La ieșirea din închisoare, Nichifor Crainic a destăinuit în doar câteva cuvinte cele petrecute în închisoare: „Am cunoscut iadul!”

Programul săptămânii 13 august – 20 august 2017

Duminică	13 august	8 - 12	- Sf.Liturghie (Vindecarea lunaticului) - Pr.Dragos
Duminică	13 august	18 - 19	- Paraclisul Maicii Domnului și cateheză - Pr.Dragos
Luni	14 august	18 - 20	- Vecernia și Prohodul Maicii Domnului - Pr.Dragos
Marți	15 august	8 - 12	- Sf.Liturghie (Adormirea Maicii Domnului) - Pr.Dragos
Miercuri	16 august	8 - 12	- Sf.Liturghie (Sf.Martiri Brâncoveni) - Pr.Dragos
Joi	17 august		- Program administrativ (zi liberă)
Vineri	18 august	9 - 11	- Taina Sf.MASLU
Vineri	18 august	18 - 19	- Slujba acatistului - Pr.Ticu
Sâmbătă	19 august	8 - 12	- Sf.Liturghie și pomenirea celor adormiți - Pr.Ticu
Sâmbătă	19 august	18 - 19	- Vecernia Duminicii a 11-a după Rusalii - Pr.Ticu
Duminică	20 august	8 - 12	- Sf.Liturghie (Pilda datornicului nemilostiv) - Pr.Ticu
Duminică	20 august	18 - 19	- Paraclisul Maicii Domnului și cateheză - Pr.Ticu